

Ramon Gómez Molina

Acte ferm de contrició

Tinet
www.tinet.cat

*Confieiu en el conte,
no pas en qui el conta.*

D. H. Lawrence.

Torcuato Pérez era carter a Miralbou des de feia un grapat d'anys. Havia nascut a La Rambla, un poblet cordovès. No va conèixer els seus pares: la guerra civil ho impedí. Son pare, diuen, morí afusellat i sa mare no pogué fugir dels estralls d'un bombardeig. Fins els sis anys fou acollit en un centre religiós; després passà, gràcies a la intervenció d'un parent llunyà, a un col·legi d'orfes de la guàrdia civil. Més grandet, ingressà a la Benemèrita, a la qual abandonà perquè no l'atreien les armes. Pels seus antecedents, no trobà cap dificultat per accedir al cos de correus. En aquesta nova professió s'hi trobava prou bé. Les seves sol·licituds per canviar de localitats sempre li foren ateses. Així, pogué conèixer la major part de les poblacions de la península i les possessions africanes. Ningú ha sabut mai per què va ser expedientat l'any 1976. No el van acomiadar; sols el van destinar —alguns malpensats asseguren que «desterrar»— a Miralbou. Hem de dir que el llogaret li va agradar des del principi. Hi va trobar pau i tranquil·litat; poc treball i la mateixa remuneració que abans. Què podia demanar més, no?

No estava casat. Era desmesuradament introvertit, peculiaritat que dificultava que es forges amistats sòlides.

Potser sí que mantenia cert caliu d'intimitat amb la parella de tricornis destacats a la vila i amb el mossèn, don Casimiro. En un temps s'estengué la brama que hi havia certa relació sentimental entre ell —d'ençà la seva vinguda al poble se'l conegué més per l'apòcope del seu nom: Torc; el qual alguns veïns pronunciaven Tort, encara que sense fonament de minusvalidesa física— i la Montse, pubilla camperola molt ben situada econòmicament. Se suposa que no prosperà l'idil·li per motius purament lingüístics. Malgrat portar molt de temps al país, ell no parlava un brot de català i la noia tenia seriosos entrebancs per fer-ho en castellà. Ja era una època en què aquest problema començava a evidenciar-se arreu.

Fervent catòlic de tota la vida, combregava i confessava cada primer divendres de mes. Va ser curiosa l'última confessió, perquè el capellà, don Casimiro, estava acostumat a escoltar-li els habituals «pecats», que passaven sense pena ni glòria pels sedàs dels venials, i que li eren perdonats a canvi d'un parell de parenostres. Tossut, Torc reconeixia que tenia una debilitat difícil de superar: la tafaneria. El mossèn el disculpava dient-li que aquesta debilitat no era ni tan sols falta, per quant la xafarderia venia a ser com una mena de curiositat prou estesa.

Com s'entossudia a parlar sobre el mateix tema, el capellà va voler aprofundir una mica més. Llavors sabé que el carter acostumava a obrir algunes de les cartes que passaven per les seves mans i a llegir-les. Això no agradà al mossèn, perquè adduïa que aquell acte potser no constituïa pecat, però sí que podia ser penible judicialment.

Dins el secret de confessió, Torc es va sincerar i explicà que en un temps, gràcies a la seva curiositat, descobrí, en un text no gaire clar d'una carta, que al poble venia a cercar refugi un perseguit per la justícia de llavors. No dubtà en posar la troballa en coneixement de l'*autoridad competente*. Corria l'agost de 1975. L'operació constituí tot un èxit. Mitjançant la seva col·laboració, fou desmantellada una xarxa clandestina opositora al règim imperant. El gratificaren amb deu mil pessetes. Més endavant ho va tornar a fer, però aquesta vegada —no comprenia per quina raó— va ser sancionat.

Pensarós per l'amonestació que li havia imposat don Casimiro, Torc, suara, es dirigia cap a casa; això sí, amb la bona voluntat d'esmenar-se. Caminava tan capficat rumiant les seves cuites que a penes s'adonava de la gent que se li creuava i el saludava.

En aquell moment el vell autobús de línia acabava d'entrar a la plaça Major. S'hi atansà per recollir la saca postal i se l'endugué a l'oficina de correus. Aquí s'entretingué en classificar l'escassa correspondència que s'aplegava: mitja dotzena de cartes mal comptades. Gairebé totes comercials o oficials, però una portava el segell de l'efígie d'Elisabet II. La que faltava!

Aquesta última expressió cal explicar-la bé, perquè porta cua, ve de lluny. Durant dos anys, Torc, cada quinze dies, havia de lliurar a la destinatària una carta procedent de Londres. Cal dir que ho feia, però abans l'obria ajudant-se amb el baf d'aigua calenta. S'afeccionà d'allò més a la lectura d'aquelles lletres quinzenals, molt breus al principi i més llargues després. Així s'assabentà com era aquella gran urb. També es meravellà de les descripcions que en feia dels paisatges nòrdics de la Gran Bretanya. Se

sorprenqué quan un bon dia la remitent va fer referència a que havia conegut una persona amb la qual l'unia un gran afecte. Més tard deixava entreveure que aquesta persona podia estar emparentada amb la casa reial i que li havia demanat relacions formals. Més o menys, fins aquí era tot el que sabia Torc a través de la censura epistolar que aplicava. I avui arribava l'última, la que faltava!

La temptació era fortíssima i l'empenyia a conèixer el darrer capítol. Sí que havia fet acte de contricció ferm amb la carta segellada amb l'efígie de la sobirana anglesa. La va fer giravoltar una i altra vegada entre els dits. Finalment es va decidir: encengué el gas i posà un pot amb aigua al foc, fins aconseguir el vapor necessari. Com en altres ocasions, el baf li permeté obrir la carta sense cap mena de dificultat. Gairebé tremolant, extragué el full manuscrit que hi contenia. El desplejà i, quasi amb una solemnitat mística, va començar a llegir:

Benvolguts pares,

finalment hem resolt els dubtes que teníem. Hem fixat la data per casar-nos el proper mes de juliol. Abans, quan acabi els estudis d'aquest curs, vindré a visitar-vos amb el que serà el meu marit. No se m'acut altre recurs que repetir allò tan trivial i conegut que diu que no perdeu una filla sinó que guanyeu un fill.

Molts petons de la vostra Montse.

El carter de Miralbou tancà la carta a pleret, guaitant-se-la quan llàgrimes de despit li vessaven dels ulls i se

l'ennuegava la gola. Una vegada mig refet, marxà esperitat a veure de consolar-se amb el mossèn don Casimiro.

Primera edició en ePUB i PDF: març de 2014.

Publicat a www.tinet.cat.

Diputació Tarragona

Distribució sota llicència "[Reconeixement –
No Comercial – Sense Obra Derivada
\(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

